

Arrest

nr. 87 396 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 mei 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 29 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest van 6 maart 2012 opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 13 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 23 april 2012 neemt

de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad.

Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 14 mei 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde T.B.

geboren te Istog, op (in) (...)

van nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 06/03/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ten slotte voert hij machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: “REDEN VAN DE BESLISSING: Op 06/03/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”...

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoekster afkomstig is van Kosovo, waarbij de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, passief de discriminaties toelaat ten aanzien van haar onderdanen, zo ondermeer verzoeker, die homosesueel zijn.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tevens van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekster die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

Er werd door verzoeker een aanvraag art. 9 TER VW ingediend, en er is tot op heden nog geen definitieve beslissing hieromtrent. Er werd weliswaar een negatieve beslissing genomen dienaangaande, doch verzoeker heeft hiertegen hoger beroep aangetekend, procedure die tot op heden hangende is.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is. Dit principe is naar analogie toepasselijk op huidige casus, waar er thans nog een procedure beroep hangende is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en art. 9 TER VW."

2.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, merkt de Raad vooreerst op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker houdt voor dat de motivering niet draagkrachtig is nu gebleken is dat hij afkomstig is van Kosovo alwaar de overheid hem geenszins de nodige bescherming biedt maar integendeel de discriminaties toelaat. Bovendien dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing.

Deze stelling kan evenwel niet worden gevolgd. Het is verweerder toegelaten bij het uitreiken van een bijlage 13^{quinq}ues te verwijzen naar het uiteindelijke resultaat van de door de verzoeker ingediende asielaanvraag. De beslissing van de asielinstanties en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is de verzoeker gekend nu deze aan hem werden ter kennis gebracht. De vrees die de verzoeker uit en de klachten die hij heeft over de Kosovaarse overheid zijn beoordeeld in het kader van de ingediende asielaanvraag. De verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan derwijze dat het volstond te verwijzen naar deze gevoerde procedure. Voorts vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag met name dat de asielaanvraag definitief werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoeker maakt niet duidelijk dat deze motivering niet draagkrachtig zou zijn. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont hij aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van de vreemdelingenwet zou schenden.

Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar de 'hangende' aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Immers werd nopens deze aanvraag een beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 23 april 2012.

Er dient overigens te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS, 12 januari 2007, nr. 166.626).

Er valt niet in te zien waarom verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan de motieven, met name *“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”* niet werden betwist door verzoeker.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zou zijn gekomen. Verweerder is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoekers grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid en op zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen of zijn macht zou hebben overschreden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

In Kosovo komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Kosovo plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Kosovo is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen die van homoseksuele aard zijn in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn toepasselijk op vluchtelingen uit Kosovo.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolgung, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.

De bevoegde instanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdeling die vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Kosovo.

Minstens is het zo dat de actuele situatie in Kosovo diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten (EVRM).”

2.4. Waar verzoeker herhaalt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel.

De Raad merkt op dat verzoeker in het middel in het algemeen verwijst naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in zijn uiteenzetting verwijst naar het “*zorgvuldigheidsbeginsel*”. Daar waar verzoeker een schending zou zien van andere beginselen van behoorlijk bestuur dan het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsbeginselen schenden. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk.

Waar verzoeker in het middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 5 van het EVRM en meent dat de situatie in Kosovo nog steeds onveilig is, in het bijzonder voor homoseksuelen, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn beweringen geenszins onderbouwt met enig schriftelijk bewijs of met verwijzing naar rapporten om zijn stelling te ondersteunen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad met volle rechtsmacht oordeelden al op grond van een grondige analyse van de situatie in Kosovo, dat het leven of de persoon van de burgers in Kosovo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De vrees die verzoeker uitte, werd niet aannemelijk gemaakt en is niet van die aard dat kon vastgesteld worden dat “*hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo*” (RvV 6 maart 2012, arrest nr. 76 678).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Te dezen laat verzoeker na met concrete en aantoonbare elementen aannemelijk te maken dat er een schending zou kunnen bestaan van artikel 3 van het EVRM.

In casu brengt verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer dat zijn beweringen hieromtrent kan staven.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel en verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens hem zal worden genomen, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de bevoegde instanties niet hebben onderzocht of hij de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven dan wel in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Opnieuw wordt verwezen naar de definitieve afwijzing van de asielaanvraag bij arrest nr. 76 678 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij, in tegenstelling tot verzoekers bewering, zijn vrees voor vervolging en vrees voor een reëel risico op ernstige schade is onderzocht en beoordeeld. Daarnaast is er de vaststelling dat verzoeker zijn vage beweringen niet met een begin van bewijs onderbouwt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 9 *ter* van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het fair play-beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In casu dient er verder vastgesteld dat verzoeker evenals de moeder van verzoeker zich in een toestand van medische overmacht bevindt waardoor zij geen gevolg kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er is in dit verband op heden een beroepsprocedure art. 9TER VW lopende zowel voor de moeder als voor verzoeker zelf.

Deze beroepsprocedures art. 9TER VW zijn van het allergrootste belang in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet aangezien uiteraard aan een ernstig ziek persoon geen bevel kan betekend worden, weze in de mate dat hij/zij in de onmogelijkheid is hieraan gevolg te geven en dit bij uitbreiding ook geldt voor zijn naaste familieleden.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen zonder rekening te houden met de slechte medische toestand van én de moeder van verzoeker én verzoeker zelf, minstens zonder vaststelling van de ingeroepen medische overmacht, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien er sprake is van een zeer ernstige medische problematiek.

Het schendt ten zeerste art. 7 en 9 TER VW dat thans zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat uitspraak werd gedaan over de ingeroepen medische overmacht, met alle nefaste gevolgen vanden.

Het schendt de regels der fair play om haar nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op de gemelde procedures tot medische regularisatie, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak in hoger beroep inzake de aanvraag tot legaal verblijf op basis van art. 9TER VW, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dienen te verliezen."

2.6. Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag nu het annulatieberoep tegen de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard is verworpen. Er kan dienaangaande worden verwezen naar de bespreking onder het tweede middel. Bovendien heeft het annulatieberoep tegen een beslissing betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de Raad geen opschortende werking en doet een dergelijk beroep geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker illegaal verblijft op het grondgebied. Immers het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker op het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet) wordt niet betwist door verzoeker.

Andermaal wordt opgemerkt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de verblijfstoestand van verzoeker niet beïnvloedt zodat hij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan nemen. In de mate verzoeker van mening is dat hij medische redenen van overmacht kan laten gelden, merkt de Raad op dat niets hem verhindert een verzoek tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen bovendien op dat verzoeker *"inmiddels reeds een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten (heeft) gevraagd en bekomen tot het einde van het schooljaar"*.

Verwijzend naar de bespreking hierboven en onder de eerste twee middelen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motiveringsplicht, artikel 7 en artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

Wat de aangehaalde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft verwijst de Raad naar hetgeen bij de bespreking onder het tweede middel werd uiteen gezet.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoeker niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt samen met verweerder vastgesteld dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij voormeld artikel geschonden acht. De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7 In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het vierde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kosovo geenszins veilig is voor personen van homoseksuele aard waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent ”

2.8 In het middel herhaalt verzoeker dat de situatie in Kosovo niet veilig is voor homoseksuele personen. De Raad herhaalt met verwijzing naar de bespreking van de vorige middelen dat verzoeker faalt in de op hem rustende bewijslast betreffende de door hem voorgehouden toestand, gezien de beslissingen van de asielinstanties en gelet op het gegeven dat hij geen nieuwe elementen aanbrengt.

Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en meent dat niet is onderzocht of verzoeker geen risico loopt om een mensonterende behandeling te ondergaan indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, verwijst de Raad opnieuw naar de besprekingen onder de voorgaande middelen. Bij gebreke van een weergave in de uiteenzetting van het middel van de wijze waarom de richtlijn 2004/83/EG zou zijn geschonden door de bestreden beslissing is het middel dienaangaande onontvankelijk. Voorts kan verzoeker in het kader van huidig beroep niet op dienstige wijze de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aanhalen nu de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen beslissing is betreffende de asielaanvraag.

Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt samen met verweerder vastgesteld dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij voormeld artikel geschonden acht. Er wordt hiervoor verwezen naar de bespreking onder het derde middel.

Het vierde middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN